

[Frits Clausen.]

gaa over en Virkelighed af Ødelæggelser, for vort Vedkommende over et Danmark i Ruiner.

Hvis man i Stedet for at hengive sig til saadanne Utopier, ja, rent ud sagt landsødelæggende Forhaabninger, vilde se paa de virkelige Kendsgerninger, maatte man indrømme over for sig selv, at Tanken om en Nyordning i Europa under central kontinental Føring slet ikke er en saa revolutionerende Tanke, som saa mange gerne vil gøre den til.

Vi har i Løbet af det sidste Aar faaet Efterretninger nok om, hvorledes man paa det amerikanske Kontinent har forsøgt at oprette en Dollarimperalisme. Man tilstræber dér ganske aabenlyst at skabe en amerikansk Føderation under U. S. A.s Førerskab for derved at kunne vinde Krigen over Europa. Hvad ligger vel nærmere, end at man vil gøre noget lignende paa det europæiske Kontinent? De Vilkaar, Krigen har skabt, fører uden videre med sig, at Europa mere og mere bliver et produktivt Fællesskab, et Arbejdsfællesskab. Det nye Europa er altsaa i Virkeligheden allerede i Smeltedigelen. At dette nye Europa har sin Rod i andre Impulser end den tilstræbte Sammenslutning af amerikanske Stater, fremgaar alene af den Kendsgerning, at denne Krig ikke er en Krig i den Forstand, men i Virkeligheden er en Kamp om Gennemførelsen af en Revolution.

Man kan i de forskellige Lande, ogsaa herhjemme i Danmark, hævde nok saa meget, at denne Side af Krigen ikke vedkommer os, og at den revolutionære Omformningsproces ikke behøver at berøre os, men jo nærmere Krigen kommer sin Afslutning, vil man erkende, at intet Folk vil kunne unddrage sig denne egentlige og dybeste Impuls i hele Krigen. Det kan maaske til Tider se ud til, at man i nogle smaa Lande, maaske ogsaa herhjemme, har Muligheder for at redde nogle af sine gamle demokratiske og liberalistiske Rekvizitter med over i en ny Tid, men man vil opleve, at Tidens Krav er anderledes bestemt. En Revolution er jo ikke en lille Begivenhed, der bestemmes af Døgnet's smaa Krav og Kaar, men det er en dybtgaaende Omformningsproces.

Denne Omformningsproces vil vi heller ikke kunne unddrage os herhjemme, og derfor er det dybest set saa beklageligt at se den politiske Udvikling, der præger Forholdene herhjemme. Vi har lige faaet en ny Regering, og denne Finanslovdebat, som allerede skulde have været ført for nogle

Uger siden, føres nu foran et helt nyt Forum, men alligevel er den blevet ført med de samme Ord og Slagord, som man er vant til.

Ved den nye Regeringsdannelse er der sket det, at Udenrigsministeren ogsaa har overtaget Statsministerens Forretninger. Herved har man villet fremhæve den nære Forbindelse, der er mellem den indenrigske Politik, vi maa føre, og de udenrigspolitiske Begivenheder, vi er afhængige af. Ud over dette er der ikke sket noget synderligt. Gennem alt det, der er blevet sagt ved denne Finanslovdebat, og hvad der skrives og siges andre Steder, gaar der som en rød Traad en stille Glæde og Tilfredshed over, at Danmark ogsaa ved dette Regerings-skifte har kunnet bevare sin saa højt bemærkede demokratiske Struktur.

Bag denne Glæde og Tilfredshed skinner der dog hist og her en vis Usikkerhed over for Fremtiden igennem. Tydeligst har man efter den senere Tids Udtalelser og Ytringer kunnet se dette i det liberale Venstres for nylig udsendte Almanak, hvor man trækker Rammerne op for Venstres kommende Politik. Den skal efter dette Skrift være „demokratisk, national, liberal og social“. Dette er jo et Program, som kan bringes til Anvendelse, hvordan Udviklingen end bliver. Skulde de anglo-amerikanske Magter sejre, kan man paaberaabe sig sin demokratiske og liberale Indstilling, og skulde det gaa anderledes, kan man falde tilbage paa de nationale og sociale Krav. „Hvo meget bringer, lidt til Hvermand bringer, og alle gaa tilfredse hjem“, hedder det et Sted hos en gammel Klassiker — det siges af en Teaterdirektør, der kun gaar ud paa at gøre en god Forretning. Maaske har det ogsaa været Venstres Mening over for det Tilløb, de Radikale har gjort ved den nye Regeringsdannelse, hvor de jo ikke alene har faaet Statsministerposten, men ogsaa har frataget Socialdemokraterne nogle af deres ellers traditionsbundne Taburetter.

Jeg skal i øvrigt ved denne Lejlighed afholde mig fra en nærmere Kritik af de Ting, den nye Regering indtil nu har foreslaaet eller gennemført. Dette skal dog selvfølgelig ikke betyde, at vi fra national-socialistisk Side ikke ønsker at tage Forbehold over for denne Regering. Tværtimod ønsker vi at tage samme Forbehold over for denne saakaldte Samlingsregering, som vi har gjort det over for de foregaaende. Vi Nationalsocialister tror nemlig ikke paa Muligheden af at kunne opfylde den nye Tids Krav med gamle demokratiske eller liberale Anskuelse eller Metoder, og derfor